

Apg. 2:42-47 Ekumen.gtj i Västerled. 110130

Det var inte länge sen Jesus hade dött, han hade korsfäst och man hade begravt honom, det var man liksom säkra på. Den tunga stenen framför gravkammaren hade man också rullat på plats. Och här, här kunde det ha varit slut på den märkliga berättelsen om Jesus, snickaren från Nasaret. Men nånting annat hände, något fortsatte. Graven var tom och stenen var bortvältrad, när kvinnorna tidigt på morgonen kom för att behandla kroppen med de väldoftande kryddorna. Han var inte där man lagt honom. Och han visade sig sen för sina vänner ett flertal gånger. Han delade deras oro och tveksamhet, men också måltiden, fisken och brödet delade han med dem. Och deras rädsla för nederlaget och fiaskot förbyttes eller kanske förvandlades, sakta till en visshet. Det tar tid att ta till sig, och begripa det obegripliga.

Och i stället för att låta rädslan styra, verkade man nu samlas i frimodighet och glädje. Man var inte många, men vid pingsten hända det något, vi känner berättelsen om språket som inte verkar känna några begränsningar. Och tungorna såsom av eld. Och i versen före vår text som är en fortsättning på pingstberättelsen står det ”De som tog emot ordet lät döpa sig, och den dagen ökade de troendes antal med inemot tretusen.” En siffra som kan få varje kyrkoherde och församlingsföreståndare att jubla av glädje. Men också kanske att vändas över administrationen.

Och så har vi här texten vi nyss läste om under och tecken, och hur man samlades dagligen till undervisning, brödbrytande och bön. Hur man sålde allt man ägde, hade allting gemensamt och delade var och en efter behov. Och var dag, var dag kom det nya som förenade sig med dem...

Det måste ha varit fantastiskt att få vara med, tänk att få leva i denna ska vi kalla det hänförelse. Att få känna att nu är det något fantastiskt på gång. En slags segervisshet som inget kunde ta död på. Och man kunde göra det, man kunde sälja allt och lämna de gamla i den tro, ja kanske till och med i vetenskapen om att Jesus skulle komma tillbaka. Inte i ett slags ständigt sen, eller någon gång i framtiden som snart visade sig bli fallet. Utan snart, i vilket ögonblick som helst. Och då, ja då skulle ju allting ändå förändras.

Och här står vi, 2000 år senare och läser de här texterna. Som människor kanske vi inte är så olika de som fick vara med, det vet vi inte, men troligen hade de samma längtan, samma behov av kärlek och gemenskap som vi. Det ingår nog i att vara människa. Men det vi vet, det är att vi idag finns i ett samhälle som till det yttre är så väsensskilt det som då fanns. Jag gissar att det idag finns en komplexitet som inte gick att finna i det gamla. Tillvaron är, tänker jag så sammansatt, så brokig, det handlar om impulser utifrån, om val, möjlighet, krav och ensamhet och kanske hopplöshet.

Och vi har en kyrka som snart blev en institution, med inbördes strider, maktbegär och inte sällan i allians med förtryckande regimer. Kanske kan det ses som en dåres försvarstal över en kyrka som kanske inte blev det den skulle. Men att kunna hitta

tillbaka till det som en gång hände i Jerusalem, det tror jag varken är möjligt, ja kanske inte ens önskvärt.

Och den som liksom jag, en gång har levt i ett kanske lite överseriöst boendekollektiv, den kan nog le lite och känna allt har sin tid. Man var ung, ivrig och entusiastisk, men allt har sin tid. Visst låter det klokt, men visst låter det också lite väl etablerat och tråkigt...

Men på nått sätt så utmanar oss ändå texterna. För vi är också satta att vara kyrka. Vi är också satta att berätta om den tomma graven, om Guds kärlek och om möjligheten att få leva våra liv i hennes närhet.

Vi är också satta att vara kyrka, i världen, i Sverige och i Bromma. Att stå upp för den rätt och den rättfärdighet som vi tror är Guds vilja med oss, och med den här jorden. Ja, vi är insatta i ett sammanhang där jag tror att, vad ska vi säga... där Gud liksom litar på oss. Där vi som kyrkor står i världens och människornas tjänst, ett uppdrag, ett innehåll, bortom former och ritualer.

Och här sitter vi idag och firar gudstjänst från flera kyrkor, lite olika är vi, lite olika form, lite olika tänk. Men ändå faktiskt sprungna ur samma tomrum, den tomma graven. Det är gott att vi kan samlas.

Och i bibeln kan vi läsa att Jesus ber och önskar, att vi ska vara ett. Och det kanske vi ska. Men det viktiga är kanske att vi är ett i vår önskan, vilja och handling. Att vi är ett, i att berätta om och försöka leva evangeliet. Att värna människan och guds skapelse. Men att vi sen gör det och är på lite olika sätt, det tycker jag bara är någonting vackert och berikande i det.

Treenigheten, den är ju som ett spektrum av erfarenheter av hur Gud upplevs. Så måste kanske också bredden få finnas, för att också helheten ska kunna finnas. Och är det inte det, som också är så fascinerande, ingen av oss kan göra anspråk på sanningen, ingen av oss kan säga sig ha rätt. Det är det som är så spännande i trons värld. Men vi gör så gott vi kan, utifrån att vi är dom är. Vi gör så gott vi kan, utifrån att vi är dom är.

Och att vi ser på varandra med kärlek, glädje och respekt. Så låt oss fortsätta att vara som en bukett med lite olika blommor.

Nej kyrkan kanske inte blev det den skulle. Den är så splittrad, kanske till absurdum. Och ibland verkar den mer hålla fast vid det som har varit, än det som är och kommer. Men nånstans älskar jag den ändå, och jag tror ändå på den. Gud måtte le åt oss och alla våra försök i sin himmel. Men vi gör också saker vi inte borde, vi står inte alltid i kärlekens tjänst. Och då, då kommer det nog också ett ganska bekymrat drag över hans ansikte.

Men så länge vi som kyrkor och församlingar sätter människors väl i främsta rummet. Så länge vi hålls ihop av ett centrum och inte av våra uppsatta gränser.

Så länge vi bekänner oss till Guds kärlek, så tror jag också att Gud, också bekänner sig till oss. Därför tror jag på kyrkan. För att den, i alla fall än så länge, trots vår brustenhets, också är Guds kyrka.

Och här har du och jag, som människor och som medlemmar ett uppdrag. För varje kyrka, varje församling består av dess människor. Organisation och ordningar, det är trots allt bara utanpåverk. Det är du och jag, vi, vi som sitter här, som formar och är kyrka. Med det vi har och är, med vår glädje och sorg, med vår tro och våra tvivel, med vårt engagemang och vår trötthet bildar vi tillsammans det som är församling. Det kan inte hur många böcker och paragrafer som helst ta ifrån oss.

Den första församlingen längtade efter att Jesus skulle komma tillbaka. Vad du längtar efter det vet jag inte riktigt. Man jag skulle tro att vi alla är ganska lika. Det handlar om gemenskap, om tro, kärlek och om hopp. Vi är nog lika i det, vi människor. Så låt oss gestalta det. Låt oss vara, eller kanske bli en kyrka, där människors önskan och längtan finner en hemvist. Om vi bara öppnar och lyssnar tillsammans så tror jag att Gud kommer att visa oss vägen.